

faa blive afgjort, eller lad os faa et Forslag, en Prøvelse af en uhibdet og saghyndig Tredjemand, og det tænker jeg mig nærmest som en Kommission, i hvilken dels Ministeriet, dels Rigsdagens Ting havde sine Tillidsmænd, som fik hele Materialet til at bedømme, hvorledes et Budget for Teatret kan opstilles med rimelig Udsigt til at holde sig. Det er den eneste rimelige Udvej, forekommer det mig, til at komme ud over en Strid, som ellers truer med at blive staaende og gentage sig paa den Maade, at vi hvert Aar faa disse Forhandlinger, som jeg ikke ser, have nogen stor Interesse.

Hvad de videnskabelige Understøttelser angaa, saa skal jeg bemærke, at det forekommer mig at være Resultatet af den Meningsudveksling, der er ført med Hensyn til Konto VI. A. 3., 2- og 3-aarige midlertidige Understøttelser, mellem den ærede fungerende Ordfører og det ærede Medlem fra Storehøjdinge, at der er Enighed om dette Hovedresultat, eller at det er blevet Resultatet, at der virkelig er en vis Bestanddel af denne Konto, som staaer til Ministerens fri Raadighed, og det er dette Resultat, jeg fra Begyndelsen har hævdet, at Uenigheden er om, hvor langt denne fri Bestanddel og den bundne Bestanddel strækker sig. Dette er jo et faktisk og juridisk Spørgsmaal, som man kan optage til Prøvelse og forhandle videre om i Retning af at faa en fast Grænse dragen mellem den fri Bestanddel og den bundne Bestanddel, og dertil mener jeg, man kan tage sig Tid, thi der foreligger ikke i Djeblikket noget Stridspunkt, som angaar denne Grænse, og jeg vil tilføje, at jeg for mit Vedkommende slet ikke har overdreven Øyst til at se den fri Bestanddel brede sig for meget og slet ikke skal behandle Sagen fra det Synspunkt. Jeg tror nu nemlig, at det er i Tingets egen Interesse, at man ikke oprindeligt — thi det erkendes jo — har villet binde det ved Votering om Personer. Det tror jeg, er i Kraft af en Betragtning, som nu ikke har den almindelige Stemning for sig, men som ikke er helt unaturlig, nemlig at det er ikke heldigt, naar man skal ind paa disse personlige Spørgsmaal i Debatten i Salen, og jeg ser navnlig ikke, hvorledes Tinget, naar det gaar videre ad den Vej, vil kunne undgaa — jeg vil ikke sige, at stille sig som et Raadessekretariat, thi der er, som den ærede Ordfører meget rigtigt bemærkede, den Forskel, at det her kommer offentlig frem — men man vil ikke kunne undgaa de Henvendelser, som et æret Medlem dolerede over, og som finde Sted til Finansudvalgets Medlemmer. I det Djeblik Finansudvalget eller

Tinget i det hele bliver bestemmende direkte for Personerne, og i samme Udstrækning, hvori de blive det, i samme Djeblik kunne de ikke undgaa at faa disse Henvendelser. Jeg vilde anse det for et Brud paa min Embedspligt, hvis jeg nægtede at modtage Personer, der komme for at begære disse Understøttelser, hvad de naturligvis gøre idelig og i en saa stor Udstrækning, at det er en stor Byrde at skulle modtage dem. Men jeg ser ikke, hvorledes Finansudvalget kan undgaa den samme Byrde, naar det gøres til Regel, at de skulle tage Position til de enkelte Personer. Men jeg har som sagt ikke Spor af Interesse af i den Henseende at udvide det fri Omraade, thi det er en Byrde for Ministeriet. Jeg skal i den Henseende, naar det ønskes, være fuldt villig til med Hensyn til fremtidige Bevillinger at gaa ind paa at optage den Betragtning, den ærede Ordfører har gjort gældende, kun at det altjaa maa fastholdes, at det ikke gaar an at give dem tilbagevirkende Kraft paa de oprindelige Bestanddele, og om hvor langt disse strække sig, derom maa vi ved en Forhandling kunne komme til Enighed; thi det er jo et rent faktisk Spørgsmaal. Jeg skal, uagtet det er blevet omtalt og fremdraget i Dag, ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om Understøttelse til Forfatteren Pontoppidan, undtagen for saa vidt jeg skal gøre opmærksom paa, at han ogsaa uden Ministeriets Foranledning har søgt om Fornøjelse den 2de Marts, og det var først bag efter, da Ministeriet gjorde den Betragtning gældende, at Ansøgningen ikke var fyldestgørende, at dette gav ham Anledning til at udtale sig yderligere. Dernæst skal jeg gøre den anden Bemærkning, at det, at den sidst oplæste Skrivelse ikke er stilet til mig eller kommen mig direkte i Hænde, jo netop er den Omstændighed, som har forhindret mig i at tage den under nøje Overvejelse indtil nu, saaledes som jeg ellers vilde have haft Anledning til. Jeg har ikke kunnet stænke den en saadan Opmærksomhed, thi jeg har kun kendt den gennem en flygtig Gennemlæsning og gennem Oplæsning her, men jeg faar den jo nu at se i Rigsdagstidenden. Hidtil har jeg altjaa ikke kunnet stænke den nogen omhyggelig Overvejelse, og altjaa kan jeg heller ikke afgøre med nogen som helst Sikkerhed, om den er en Tilbagealdelse, en Fortolkning, eller hvorledes den skal opfattes, og hvilken Indflydelse den vil have paa min hele Opfattelse. Allerede af den Grund har jeg maattet udsætte at tage Standpunkt dertil.

Jeg skal med Hensyn til forskellige Angreb, som ere rettede paa mig med Hensyn